

Lucie Řezníčková, Rudolf Vácha. Životní pouť zapomenutého portrétisty, diplomová práce. Pedagogická fakulta Jihočeské univerzity, České Budějovice 2006.

Posudek vedoucího diplomové práce

Jméno Rudolfa Váchy říká více snad jen odborníkům, kteří se zabývají českým malířstvím na přelomu devatenáctého a dvacátého století. Přitom za svého života patřil k vyhledávaným a ceněným portrétistům nejen v Čechách, ale i v umělecky daleko vyspělejší Francii. Na jeho plátnech je zachycena pařížská smetánka i příslušníci rakouské aristokracie. Přesto nedosáhl nikdy věhlasu svých souputníků a přátel Ludka Marolda a Alfonse Muchy.

Práce na životopisu tohoto umělce nebyla jednoduchá i vzhledem k tomu, že neexistuje jeho osobní pozůstalost. Lucie Řezníčková skládala velmi pečlivě heuristickou mozaiku z množství pramenů roztroušených ve fondech Archivu Národní galerie a ve šlechtických rodových archivech. Využila řady vydaných pamětí, článků v dobovém tisku a katalogů výstav. Ve snaze shromáždit co nejvíce údajů o dochovaném Váchově díle velmi účelně pracovala s internetem, jež jí zpřístupnil katalogy aukcí a nabídky antikvariátů v celé Evropě.

Diplomová práce má logickou strukturu. Život Rudolfa Váchy je pojatý jako cesta, která začíná v Hluboké nad Vltavou, kde se narodil v rodině zámeckého zahradníka. Vazba na majitele zámku ovlivnila jeho umělecké počátky. Diplomantka prokazatelně doložila mecenášský vztah Jana Adolfa II. ze Schwarzenbergu k malíři i okolnosti vzniku obrazů, které si u Váchy objednal. Po výkladu o Váchově pobytu ve Vídni a v Mnichově následuje stěžejní část diplomové práce, jež je věnovaná Váchově činnosti v Paříži. V ní nás Lucie Řezníčková provází prostředím malířských škol, ateliérů a výstavních sálů, ale i restaurací a kaváren, v nichž se scházela bohéma. Po návratu do Čech využil Vácha svého renomé a portrétoval příslušníky společenské elity. Studium v rodových archivech diplomantka objasnila jeho vztah k rodině Nádherných, Sternbachů a orlických Schwarzenbergů. Cesta Váchovým životem končí

za první republiky, kdy vytvořil řadu portrétů především podnikatelů, ale i zachytil událost nejnovějších dějin, a to porady v Ženevě v roce 1918.

Lucie Řezníčková přinesla ve své diplomové práci zajímavý příspěvek k dějinám kultury. K předmětu svého zájmu přistupovala s odstupem a vyvarovala se nebezpečí zbytečné glorifikace Váchovy osobnosti. Naopak ji díky zevrubné znalosti literatury zařadila do širokého kontextu uměleckého i společenského dění přelomu devatenáctého a dvacátého století. Práci doprovází cenná obrazová příloha, která nám dává představu o úrovni Váchova díla i jeho společenských vazbách. Nesporným kladem práce je styl, kterým je napsána. Vytknout jí lze snad jen drobné a nečetné prohřešky formálního rázu. Diplomovou práci Lucie Řezníčkové doporučuji k obhajobě a hodnotím ji známkou **v ý b o r n ě**.

České Budějovice 30. 5. 2006

Mgr. Zdeněk Bezecný, Ph.D., v. r.